

Arrest

nr. 250 011 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, op 13 januari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ter kennis gebracht op 30 december 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In april 2019 werden drie aanvragen ingediend voor een visum kort verblijf (type C) bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan).

Op 3 en 4 juli 2019 nam de gemachtigde drie beslissingen tot weigering tot afgifte van een visum kort verblijf (type C). Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 229 575 van 29 november 2019 vernietigde de Raad de voormelde beslissingen.

Op 30 december 2019 werden aan verzoekster en haar twee minderjarige kinderen opnieuw drie beslissingen tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf ter kennis gebracht. Dit zijn de drie bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing aangaande verzoekster, luidt als volgt:

“Commentaar:

Volgend op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die werd genomen op 29/11/2019, vervangt deze beslissing de beslissing van 03/07/2019.

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene wenst samen met haar twee minderjarige kinderen hun vader te bezoeken die in België woont.

Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine. (betekenisvolle en/of actuele)

Onduidelijkheid betreffende de burgerlijke staat van betrokkene.

Alhoewel betrokkene beweert dat haar salaris contant uitbetaald wordt, is er geen bewijs dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten uit beroepsactiviteit beschikt.

Een inkomenshistoriek op de voorgelegde bankrekening ontbreekt, waardoor de oorsprong van deze financiële middelen ongekend is.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

De tweede bestreden beslissing aangaande het minderjarig kind G. H., luidt als volgt:

“Commentaar:

Volgend op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die werd genomen op 29/11/2019, vervangt deze beslissing de beslissing van 03/07/2019.

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

De visumaanvraag van minderjarige betrokkene wordt geweigerd omdat de visumaanvraag van de moeder werd geweigerd.”

De derde bestreden beslissing aangaande het minderjarig kind G. M. A, luidt als volgt:

“Commentaar:

Volgend op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die werd genomen op 29/11/2019, vervangt deze beslissing de beslissing van 03/07/2019.

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

De visumaanvraag van minderjarige betrokkene wordt geweigerd omdat de visumaanvraag van de moeder werd geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 32 van de Visumcode, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van enkele beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers doelen op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“Normes visees au moyen

L'article 8 CEDH, qui impose également une analyse de proportionnalité de la mesure eu égard à l'ingérence qui est portée dans les droits qu'il entend protéger, à savoir le droit à la vie privée et familiale. L'article 7 de la Charte contient des garanties analogues.

L'article 24 de la Charte protège les droits et l'intérêt « supérieur » de l'enfant. L'article 8 CEDH implique des garanties analogues.

L'article 52.1 de la Charte limite les restrictions dans les droits consacré par la Charte comme suit :

« Toute limitation de l'exercice des droits et libertés reconnus par la présente Charte doit être prévue par la loi et respecter le contenu essentiel desdits droits et libertés. Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 32 du Règlement (CE) n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (code des visas) :

« 1. Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé:

a) si le demandeur:

i) présente un document de voyage faux ou falsifié,

ii) ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé,

iii) ne fournit pas la preuve qu'il dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence, ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens,

iv) a déjà séjourné sur le territoire des Etats membres pendant trois mois au cours de la période de six mois en cours, sur la base d'un visa uniforme ou d'un visa à validité territoriale limitée,

v) fait l'objet d'un signalement diffusé dans le SIS aux fins d'un refus d'admission,

vi) est considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure ou la santé publique, au sens de l'article 2, point 19, du code frontières Schengen, ou pour les relations internationales de l'un des Etats membres, et, en particulier, qu'il a fait l'objet, pour ces mêmes motifs, d'un signalement dans les bases de données nationales des Etats membres aux fins de non-admission,

ou

vii) s'il y a lieu, n'apporte pas la preuve qu'il dispose d'une assurance maladie en voyage adéquate et valide;

ou

b) s'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur ou sur sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa demandé.

2. La décision de refus et ses motivations sont communiquées au demandeur au moyen du formulaire type figurant à l'annexe VI.

3. Les demandeurs qui ont fait l'objet d'une décision de refus de visa peuvent former un recours contre cette décision. Ces recours sont intentés contre l'Etat membre qui a pris la décision finale sur la demande, conformément à la législation nationale de cet Etat membre. Les Etats membres fournissent aux demandeurs les informations relatives aux voies de recours, comme indiqué à l'annexe VI.

4. Dans le cas visé à l'article 8, paragraphe 2, le consulat de l'Etat membre agissant en représentation informe le demandeur de la décision prise par l'Etat membre représenté.

5. Les informations relatives aux visas refusés sont enregistrées dans le VIS conformément à l'article 12 du règlement VIS. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation des actes administratifs) imposent à l'administration d'exposer les motifs de droit et de fait sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (CE., 31 mai 1979, n° 19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (CE., Claëys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

2. Branches du moyen

2.1 PREMIERE BRANCHE

La partie défenderesse commet une erreur manifeste d'appréciation et méconnaît les obligations de motivation et de minutie en ce qu'elle estime que la volonté des requérants de quitter le territoire avant l'expiration du visa n'est pas démontrée, et méconnaît l'article 32 du Règlement 810/2009 et les obligations de motivation, en ce qu'elle ajoute des conditions à cette disposition légale et l'applique de manière irrégulière.

La partie défenderesse motive le fait qu'il n'aurait pas été établi que les intéressés quitteront le territoire à l'échéance du visa, par une série de considérations inadéquates, non prévues par la loi. Au travers de sa motivation, il semble que la partie défenderesse érige ces éléments en conditions, ce qui ne se peut.

Premièrement, la partie adverse constate que les requérants n'ont pas pénétré l'Espace Schengen auparavant.

Les requérants ne comprennent pas en quoi cet élément démontrerait leur volonté de ne pas respecter l'échéance de leur visa. S'ils ne sont jamais entrés dans l'Espace Schengen c'est parce qu'ils n'y ont jamais été autorisés et qu'ils n'ont jamais tenté d'y entrer illégalement.

En estimant que le fait de ne pas être entré une première fois dans l'Espace Schengen démontrerait une volonté de ne pas le quitter, la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision et ajoute une condition à l'article 32 du Code des Visas, ou à tout le moins, interprète l'article de façon démesurément restrictive : en imposant l'octroi d'un visa C à la condition d'une précédente entrée dans l'espace Schengen, aucun visa ne pourrait jamais être délivré.

La délivrance d'un visa n'est pas soumise à la condition d'avoir eu un visa au préalable. Sinon, comment obtenir un premier visa ?

La motivation de la décision n'est ni pertinente, ni adéquate.

Deuxième ment, la partie adverse constate que les requérants souhaitent venir rendre visite à leur père, résidant en Belgique.

Il s'agit en effet de l'objet de leur venue, objet qu'ils justifient à suffisance, et qui n'est pas remis en cause.

Les conclusions qu'en tire la partie adverse ne sont pas claires ni suffisamment explicitées. Les requérants ne se cachent pas du fait qu'ils veulent venir rendre visite à leur père. Ces visites auront lieu pendant leurs congés scolaires de sorte qu'un retour au Pakistan est garanti. Les requérants ont déposé les preuves de leurs inscriptions scolaires et ont attesté que les visas étaient uniquement envisagés pour les périodes de vacances scolaires, afin que les enfants puissent voir leur père.

Au vu des difficultés et coûts des procédures de demandes de visa, ils sollicitent un visa à entrées multiples. Cela constitue en outre la preuve qu'ils entendent quitter le territoire.

Les motifs de la partie adverse sont insuffisamment motivés et ne permettent pas de comprendre le raisonnement de la partie défenderesse.

Troisièmement, la partie adverse constate que la requérante ne prouve pas avoir des liens familiaux significatifs et actuels dans son pays d'origine et estime que son état civil n'est pas clair.

La partie requérante ne peut comprendre la position de la partie adverse puisqu'une composition de ménage a été déposée dans le dossier et que celle-ci démontre que la requérante possède au Pakistan un père, une mère, un frère et deux sœurs (composition de ménage jointe à la demande). Si ces membres de famille ne sont pas considérés comme des liens familiaux significatifs, qui le serait ? La requérante rappelle qu'elle souhaite voyager avec ses enfants pour rendre visite à son ex-époux. Outre ses père, mère, frère et sœurs, elle n'a personne d'autre au pays de « significatifs ».

Le raisonnement de la partie adverse ne peut dès lors être suivi et cette dernière ne tient pas compte de l'ensemble des documents déposés à l'appui de la demande.

En outre, le fait d'avoir de la famille dans le pays d'origine n'est pas une condition pour la délivrance d'un visa, et la partie défenderesse le pose comme tel, ce qui ne se peut.

L'état civil de la requérant est claire : elle est divorcée de Monsieur G. M. Z. Le document de divorce a été joint au précédent recours et la partie requérante avait expressément sollicité de la partie adverse, dans son courriel du 9.12.2019, qu'elle tienne compte de l'ensemble des arguments développés dans le recours et qui a mené à l'annulation des précédentes décisions (pièce 6).

La partie requérante soulevait dans le précédent recours :

« Le divorce entre Monsieur G. M. Z. et Madame G. A. a été décidé le 2 décembre 2014. Un certificat a été délivré le 6 décembre 2016 (pièce 9). Sans être divorcé de Madame G. A., il aurait été impossible pour Monsieur G. M. Z. d'enregistrer une cohabitation légale avec Madame D. en Belgique. Madame G. A. est par conséquent divorcée.

Le nom de famille de Madame G. a été modifiée de « Z. G. » à « G. » (nom de jeune fille - le même que Monsieur G. M. Z. puisqu'ils sont cousins).

Le divorce est un sujet délicat au Pakistan, surtout dans la culture Pashtoun. Même s'ils sont officiellement divorcés au regard de la loi pakistanaise, les mœurs et traditions continuent de voir d'un œil défiant tout divorce et toute femme seule. En gardant un « husband name » sur son passeport et sa carte d'identité nationale, Madame G. se protège et protège ses enfants.

Rien n'empêchait la partie adverse de soulever cette question d'incertitude de l'état civil de Madame G. et de la mettre dans la possibilité d'y répondre.

De plus, le lien corrélatif que fait la partie adverse entre l'incertitude de l'état civil de Madame G. et l'absence de garanties de retour n'est ni explicité, ni clair et Madame G. reste dans l'impossibilité de comprendre les motifs qui soutiennent la décision de refus. »

Son état civil est par conséquent clair. La requérante dépose à nouveau son certificat de divorce en annexe du présent recours (pièce 8). La motivation liée à l'état civil de la requérante est incompréhensible et contraire au dossier administratif.

Quatrièmement, la partie adverse estime que l'origine des ressources présentes sur le compte bancaire et de Madame G. A. et leurs régularités sont inconnues (« ongekend ») et non démontrées.

La partie adverse fait preuve d'un défaut de minutie et de motivation puisque la partie requérante a insisté, dans sa lettre de motivation, sur ce point précis. En effet, elle identifiait explicitement l'origine de ses ressources : au Pakistan, les salaires sont payés en cash, raison pour laquelle l'historique de son compte contient autant de dépôts de cash. Son salaire tombe mensuellement de sorte que sa régularité est certifiée. Ces explications ne sont nullement rencontrées dans la motivation.

La requérante n'a pas d'autres choix que de déposer cet argent liquide sur son compte. La requérante a plus de 500.000 roupies pakistanaises sur son compte, ce qui équivaut à près de 3500 €, ce qui est une somme conséquente eu égard au coût de la vie au Pakistan. De plus, la requérante garde des sommes en cash sans les déposer à la banque (pièce 7).

Par conséquent, la requérante a démontré avoir des ressources suffisantes et régulières et en a expliqué l'origine.

Par ailleurs, il n'est absolument pas tenu compte du fait que la requérante est employée depuis 2015 et qu'elle est propriétaire d'un immeuble, ce qui démontre pourtant également l'origine de ses revenus et leur régularité.

Votre Conseil estimait déjà dans son arrêt n° 229.575 du 29 novembre 2019 :

« Verzoekers wijzen er in het tweede onderdeel van hun enig middel op dat eerste verzoekster in het kader van haar motivatiebrief uitdrukkelijk de oorsprong van haar financiële middelen heeft geduid, met name dat in Pakistan de lonen contant worden betaald en dat dit de reden is waarom haar rekening geen inkomstshistoriek bevat. Zij heeft er verder op gewezen dat zij sinds 2015 is tewerkgesteld in een schoonheidsinstituut en dat zij eigenaar is van een gebouw.

Dit betoog vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster heeft er in haar motivatiebrief uitdrukkelijk op geduid dat in Pakistan de meeste salarissen contant worden betaald, dat dit bij haar ook het geval is en dat zij geen loonbrieven heeft. Zij heeft bij haar visumaanvraag een stuk gevoegd waar de eigenaar van het schoonheidsinstituut attesteert dat zij sinds 1 december 2015 bij hem is tewerkgesteld alsook een eigendomsakte van een gebouw.

De bankrekening van eerste verzoekster bevat inderdaad geen inkomstshistoriek. Evenwel blijkt niet dat de toelichtingen over de oorsprong van haar financiële middelen, zoals uiteengezet in de motivatiebrief van eerste verzoekster, bij de beoordeling werden betrokken. Evenmin wordt uiteengezet waarom deze toelichtingen in casu niet zouden volstaan om de oorsprong van haar financiële middelen aan te tonen. Ten slotte blijkt niet dat rekening werd gehouden met stukken die attesteren dat zij sinds December 2015 is tewerkgesteld of dat zij eigenaar is van een gebouw.

De bevinding dat de "oorsprong van deze middelen (...) ongekend (is)", is derhalve niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. Bijgevolg is dit motief niet draagkrachtig en dus onafdoende.

(Traduction libre : « Les requérants font valoir dans la deuxième partie de leur unique moyen que la première requérante, dans le cadre de sa lettre de motivation, a explicitement indiqué l'origine de ses ressources financières, en particulier le fait qu'au Pakistan les salaires sont payés en espèces et que c'est la raison pour laquelle son compte ne contient pas d'historique des revenus. Elle a également souligné que, depuis 2015, elle travaille dans un institut de beauté et quelle est propriétaire d'un immeuble.

Cet argument trouve un appui dans les documents du dossier administratif. Dans sa lettre de motivation, la requérante a expressément indiqué qu'au Pakistan, la plupart des salaires sont payés en espèces, et que c'est également le cas pour elle et qu'elle ne dispose pas de bulletins de salaire. Elle a joint à sa demande de visa un document certifié par le propriétaire de l'institut de beauté qu'elle était employée par lui depuis le 1er décembre 2015, ainsi qu'un acte de propriété d'un immeuble.

Le compte bancaire du premier demandeur ne contient aucun historique de revenu. Toutefois, il ne semble pas que les explications concernant l'origine de ses ressources financières, telles qu'elles figurent dans la lettre de motivation de la première requérante, aient été incluses dans l'évaluation. Il n'est pas non plus expliqué pourquoi, en l'espèce, ces explications ne seraient pas suffisantes pour prouver l'origine de ses ressources financières. Enfin, il ne semble pas que les documents attestant qu'elle est employée depuis décembre 2015 ou qu'elle est propriétaire d'un immeuble aient été pris en compte.

La constatation que " l'origine de ces ressources est sans précédent " n'a donc pas été faite avec le soin requis. Ce motif n'est donc pas supportable et donc inadéquat. » (nous soulignons).

Les mêmes constats doivent être faits en l'espèce : les explications de la requérante quant à l'origine de ses revenus sont suffisantes et il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des documents déposés, notamment de son contrat d'employée depuis 2015 et du fait qu'elle est propriétaire d'un immeuble.

La décision doit être annulée.

En conclusion, même s'il existe une certaine marge d'appréciation dans le chef de la partie adverse quant à l'interprétation des conditions contenues à l'article 32 du Code des Visas et l'appréciation des documents déposés par les requérants, cette marge n'est pas illimitée et ne peut résulter en une application discrétionnaire du Code ou en l'imposition de nouvelles conditions à l'octroi d'un visa à entrées multiples.

En effet, il convient de ne pas rendre impossible l'entrée de ressortissants qui répondent à l'ensemble des conditions, tels que les requérants, dans l'Espace Schengen.

La motivation doit être suffisamment claire et raisonnable, et reposer sur une analyse des éléments produits, quod non.

Votre Conseil rappelait récemment les contours du principe de minutie en ces termes :

« Le Conseil rappelle enfin qu'en vertu du devoir de minutie, « Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221 713 du 12 décembre 2012). » (Conseil du Contentieux des Étrangers, n°221.963, 28 mai 2019)

Cela n'a pas été fait en l'espèce. Dès lors, le moyen est fondé.

2.2 DEUXIEME BRANCHE

La décision entreprise constitue indubitablement une ingérence dans le droit fondamental à la vie privée et familiale des enfants mineurs et de leur père et l'intérêt supérieur des enfants mineurs en ce qu'il ne

leur est pas permis de rendre visite en Belgique à leur père, sans que la partie défenderesse ne motive sa position quant à ce ni n'en tienne compte.

Alors que la décision porte atteinte aux relations familiales des enfants mineurs, et particulièrement à la possibilité des enfants de passer du temps avec leur père, et que le lien familial avec Monsieur G. est tenu pour établi par la partie défenderesse, celle-ci ne motive nullement sa position au regard de cette atteinte et à l'intérêt supérieur des enfants en cause. Or, le conseil des parties requérantes avait explicitement demandé à la partie adverse d'en tenir compte dans l'appréciation du dossier (pièce 6).

Monsieur G, sous contrat de travail ici en Belgique, n'a pas la possibilité d'aller les voir régulièrement ni pendant de longues périodes, ce qui par contre le cas pour les enfants mineurs qui pourraient facilement se rendre en Belgique lors des périodes de vacances scolaires. Monsieur G. n'a pas d'autres choix que de solliciter des congés sans soldes s'il veut entretenir sa relation avec ses enfants et endosser son rôle de père.

La délivrance du visa leur permettra des contacts plus réguliers, ce qui est dans l'intérêt des enfants et du respect du droit à la vie familiale.

La partie adverse n'a pas pris en compte la vie familiale des enfants mineurs ni leur intérêt supérieur.

Le droit à la vie familiale impose d'opérer une balance des intérêts qui tienne compte de l'ensemble des circonstances pertinentes, en particulier celles de nature à démontrer l'intensité des liens familiaux et l'impossibilité de mener la vie familiale dans le pays d'origine (voy. notamment en ce sens : B. RENAULD, T. BOMBOIS, P. MARTENS, « Existe-t-il un droit fondamental au regroupement familial à Strasbourg, à Luxembourg et à Bruxelles ? » in X., Mélanges en l'honneur de Michel Melchior, Bruxelles, Bruylant, 2010, p. 795 ; H. LAMBERT, « Family unity in migration law : The evolution of a more unified approach in Europe » in V. CHETAIL et C. BAULOZ (dir.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, p. 204).

Pareille obligation de réaliser une mise en balance entre l'intensité de la vie familiale, d'une part, et l'intérêt des Etats à contrôler leurs frontières, d'autre part, ressort d'une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme qu'exprime notamment l'arrêt Jeunesse c. Pays-Bas du 3 octobre 2014 (req. n° 12738/10):

« Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il peut de surcroît engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. La frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'Etat au titre de cette disposition ne se prête toutefois pas à une définition précise. Les principes applicables sont néanmoins comparables. Dans les deux cas, il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble » (§106)

Plus récemment encore, la Cour EDH rappelait cette jurisprudence et affirmait le poids crucial de l'intérêt supérieur des enfants en cause, et l'importance d'une analyse minutieuse des conséquences des décisions prises à leur égard par les administrations et juridictions, laquelle doit ressortir expressément des motifs écrits (Cour EDH, EL GHATET c. Suisse, 08.11.2016) :

« The domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mandet v. France, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016) »;

C'est la mission de la Cour « to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts (Neulinger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141; B. v. Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X. v. Latvia, cited above, §§ 106-107) ».

L'importance d'une motivation détaillée des décisions de justice est primordiale pour attester d'une due prise en compte :

"Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in

issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, *Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland*, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (*Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG*, cited above, § 65)."

Les exigences de l'article 8 de la CEDH ne tiennent ni du bon vouloir, ni de l'arrangement pratique et prévalent sur la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Cour EDH, 5 février 2002, Conka c. Belgique, § 82 ; C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029 ; CCE 18 novembre 2013, n°113 930).

Votre Conseil souligne également que l'article 8 de la CEDH impose à « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Cet arrêt confirme la ligne jurisprudentielle de Votre Conseil, selon laquelle, dès lors que l'administration a (ou doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale des administrés, il lui incombe d'en tenir compte et de motiver sa décision à cet égard, notamment : « Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDI I doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862); « La partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 CEDH. » (CCE 8 septembre 2009, n° 31 274 ; CCE 28 janvier 2010, n° 37 703) ; « Het bestuur was op de hoogte was van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. » (RvV 7 janvier 2010, nr. 36 715 - L'autorité était au courant de la situation familiale, mais n'a fourni aucun motif dans la décision querellée, alors qu'il est possible que l'article 8 CEDH soit mis à mal.) ; « De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 048 - La partie défenderesse, qui prend un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 §1 1° de la loi du 15 décembre 1980, doit motiver, au regard de l'article 8 CEDH, pourquoi il est enjoint à l'intéressé de quitter le territoire malgré que l'existence d'une cellule familiale ait déjà été portée à sa connaissance et qu'il ne peut être soutenu qu'elle n'en avait pas connaissance.) ; « Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoekster, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 035 - Le délégué de la secrétaire d'Etat est libre de délivrer un simple ordre de quitter le territoire à l'encontre de la requérante, mais dans ce cas, il doit tenir compte et motiver pourquoi, malgré sa situation familiale dont elle a connaissance, un ordre de quitter le territoire est pris, et ce, à la lumière de l'article 8 CEDH.)

L'intérêt supérieur des enfants mineurs doit être pris en considération, la vie familiale entre un enfant mineur et son parent est présumée et les choix posés par leurs parents ne peuvent être retenus à l'encontre des enfants mineurs.

Votre Conseil, dans un arrêt n°217 234 du 21.02.2019, épinglait encore le raisonnement trop peu minutieux et expéditif de la vie familiale entre un père et son enfant mineur, soulignant que celle-ci doit être présumée et dûment analysée, ce qu'a manqué de faire la partie défenderesse dans la présente affaire :

Cette contestation, par la partie défenderesse, de l'effectivité du lien familial entre le requérant et sa fille ne peut toutefois être suivie, compte tenu de la jurisprudence de la Cour EDH, relative à l'article 8 de la CEDH, susmentionnée, et ce n'est que dans des circonstances tout à fait exceptionnelles que l'on peut considérer que la vie familiale a cessé d'exister. La Cour EDH a ainsi précisé que la séparation ou le divorce des parents avec pour conséquence que l'enfant cesse de vivre avec l'un de ses parents, ne

constitue pas de telles circonstances, ni même le caractère très épisodique des relations entre l'enfant et le parent qui n'en assume pas la garde (Cour EDH, 11 juillet 2000, Ciliz/Pays-Bas. §59).

La décision viole le droit fondamental à la vie familiale prévu aux articles 8 CEDH et 7 de la Charte des droits fondamentaux, et l'article 24 de la Charte, ainsi que les obligations de minutie et de motivation."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en het afdoende karakter van de motieven wordt beoordeeld in het licht van artikel 32 van de Visumcode, waarop de bestreden beslissing steunt en dat verzoekers eveneens geschonden achten.

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum." (eigen onderlijnen)

De Raad wenst er eveneens op te wijzen dat de gemachtigde bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden

teggeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 63). Deze ruime beoordelingsmarge stelt de gemachtigde echter niet vrij van zijn zorgvuldigheidsplicht. Het Hof van Justitie bepaalde dienaangaande in het voormelde arrest punt 69 dat de bevoegde autoriteiten bij het bepalen of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen het grondgebied van de lidstaten tijdig te verlaten: *“Daartoe [...] een individueel onderzoek van de visumaanvraag [moeten] verrichten waarin, zoals de advocaat-generaal in punt 35 van zijn conclusie heeft opgemerkt, rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.”*

Anders dan de visumweigering voor verzoekster van 3 juli 2019, die was gestoeld op meerdere weigeringsgronden, weerhoudt de gemachtigde thans enkel de grond dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, niet kon worden vastgesteld.

Kernbetoog van verzoekers is dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen niet zorgvuldig te werk is gegaan en geen rekening heeft gehouden met de documenten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de visumaanvragen. Omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen die pertinent zijn voor de beoordeling van deze visumaanvragen, achten verzoekers de beslissingen ook onafdoende gemotiveerd. Zij wijzen erop dat uit de betrokken motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de toelichtingen gegeven in het kader van hun visumaanvragen.

Met betrekking tot het motief dat verzoekster niet eerder binnen Schengen reisde, werpen verzoekers op dat zij niet begrijpen waarom dit feit zou aantonen dat zij niet bereid zouden zijn om het verlopen van hun visum te respecteren. Als ze nooit in de Schengenzone zijn geweest, dan is dat omdat ze nooit de toestemming hebben gekregen en zij niet geprobeerd hebben om illegaal op het grondgebied te komen. Door uit het feit dat ze nog niet eerder in de Schengenzone waren, af te leiden dat ze de bedoeling zouden hebben het Schengengrondgebied niet te verlaten, heeft de gemachtigde de eerste bestreden beslissing volgens verzoekers niet afdoende gemotiveerd. Door de afgifte van een eerder visum C te vereisen vooraleer toegang te willen verlenen tot het Schengengrondgebied, zou men nooit een eerste visum C kunnen verkrijgen.

Met betrekking tot het motief dat verzoekster samen met haar twee minderjarige kinderen de vader van de kinderen willen bezoeken, erkennen verzoekers dat dat de bedoeling is. Welke gevolgen aan deze vaststelling door de gemachtigde worden gekoppeld, zijn voor hen niet afdoende duidelijk. Verzoekers lichten toe dat ze tijdens de schoolvakanties wensen dat de kinderen hun vader kunnen bezoeken, zodat de terugkeer naar Pakistan achteraf is gegarandeerd. Verzoekers hebben het bewijs voorgelegd van hun inschrijvingen op school en hebben geattesteerd dat de visa enkel schoolvakanties beogen. Daarom hebben ze ook een visum met meerdere binnenkomsten gevraagd, hetgeen ook aantoonde dat ze het grondgebied willen verlaten. Opnieuw stellen verzoekers dat de motieven van de gemachtigde niet afdoende zijn en niet toelaten de redenering van de gemachtigde te begrijpen.

Aangaande de motieven dat verzoekster niet afdoende aantoonde te beschikken over resterende betekenisvolle en actuele familiale banden in Pakistan en dat haar burgerlijke stand onduidelijk is, stippen verzoekers aan dat dit standpunt van de gemachtigde onbegrijpelijk is nu een samenstelling van het gezin werd neergelegd bij de aanvraag en aantoonde dat zij in Pakistan nog een vader, een moeder, een broer en twee zussen heeft. Verzoekers vragen zich af waarom deze familie geen “betekenisvolle” familie zou zijn. Verzoekers stippen aan dat de gemachtigde niet kan gevolgd worden en geen rekening houdt met de door hen neergelegde documenten ter ondersteuning van de aanvraag. Hoe dan ook is het hebben van familie in het herkomstland geen voorwaarde voor de afgifte van een visum. Verder vervolgen verzoekers dat de burgerlijke stand van verzoekster duidelijk is, ze is gescheiden van de heer G.M.Z. De echtscheidingsakte werd gevoegd aan het vorige verzoekschrift en in hun schrijven van 9 december 2019 hebben verzoekers uitdrukkelijk gevraagd rekening te houden met het geheel van argumenten die in het verzoekschrift waren ontwikkeld. Verzoekers citeren uit hun vorig verzoekschrift waarin zij aanvoeren dat hun echtscheiding werd vastgesteld op 2 december 2014, waarvan een certificaat werd afgeleverd op 6 december 2016. Ze verwezen naar stuk 9 dienaangaande. Ze voerden eveneens aan dat zonder de echtscheiding met verzoekster, verzoeker nooit een wettelijke samenwoning zou kunnen aangaan hebben met Mw. D. in België. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat de burgerlijke staat van verzoekster duidelijk is, ze is gescheiden en menen dat de stelling van de gemachtigde strijdt met het administratief dossier.

Met betrekking tot het motief dat de oorsprong van de financiële middelen ongekend is en de regelmaat van de inkomsten niet is aangetoond, stellen verzoekers dat de gemachtigde tekort is gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht aangezien zij in hun motivatiebrief uitdrukkelijk de origine van haar bestaansmiddelen heeft toegelicht. Ze stelt dat de historiek van haar bankrekening zoveel cashstortingen vertoont omdat de lonen in Pakistan cash worden uitbetaald. Verzoekster krijgt een maandelijks salaris zodat de regelmatigheid gewaarborgd is. Daarnaast is volgens verzoekers absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster sedert 2015 al tewerkgesteld is en zij eigenaar is van een gebouw, hetgeen ook de oorsprong en regelmatigheid van inkomsten aantoont. Verzoekers verwijzen daarbij naar hetgeen de Raad reeds had vastgesteld in zijn arrest nr. 229 575 van 29 november 2019. De Raad had reeds vastgesteld dat de bankrekening van verzoekster inderdaad geen inkomstenhistoriek bevat, maar dat zij toelichtingen had gegeven over de oorsprong van de financiële middelen die niet in de beoordeling waren betrokken. Tegelijk vestigde de Raad reeds de aandacht op een stuk dat was gevoegd bij de visumaanvraag waaruit blijkt dat de eigenaar attesteert dat verzoekster sedert 1 december 2015 bij hem tewerk gesteld is en de gemachtigde had ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster eigenaar is van een gebouw. De Raad achtte het motief dat de oorsprong van de middelen ongekend is, niet draagkrachtig. Opnieuw stellen verzoekers dat dezelfde vaststellingen kunnen worden gemaakt nu verzoekster voldoende toelichting heeft gegeven over de oorsprong van haar middelen en er geen rekening werd gehouden met alle nuttige stukken zoals haar arbeidscontract sedert 2015 en het feit dat ze eigenaar is van een gebouw. Verzoekers concluderen dat zelfs indien moet worden aangenomen dat in hoofde van de gemachtigde een appreciatiemarge bestaat in het licht van artikel 32 van de Visumcode, dit niet wegneemt dat de motieven voldoende duidelijk en redelijk moeten zijn en steunen op een analyse van de voorgelegde elementen, hetgeen volgens hen in casu niet het geval is.

De Raad kan verzoekers volgen dat uit de opgesomde redenen die de gemachtigde geeft, om te motiveren dat het voornemen van verzoekster niet blijkt om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kan aangenomen worden dat de gemachtigde daarbij op zorgvuldige wijze is te werk gegaan of de redenen op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

Wat betreft het motief dat verzoekster niet eerder binnen Schengen reisde, merkt de Raad op dat kan aangenomen worden dat het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten een relevant gegeven is waarmee de gemachtigde kan rekening houden in zijn beoordeling van de redelijke twijfel over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt 69). Echter er kan in casu, zoals verzoekers aanvoeren, niet blijken uit het administratief dossier dat verzoekster zich reeds schuldig maakte aan het trachten illegaal te reizen naar België, noch blijkt dat zij een eerdere uiterste termijn van een visum heeft geschonden. Het feit dat nog niet eerder een visum werd verstrekt, kan op zich bezwaarlijk worden gebruikt tegen een persoon om aan te geven dat redelijke twijfel bestaat over de tijdige vertrekintenties. Die situatie is duidelijk anders dan voor een verzoeker die bijvoorbeeld in het verleden reeds de einddatum van een toegekend visum niet respecteerde, quod non in casu. Verzoekers kunnen gevolgd worden dat dit motief niet adequaat is. De Raad stelt vast dat verweerder in de nota met opmerkingen geen verweer voert op dit punt.

Wat betreft het motief dat verzoekster met haar twee kinderen hun vader willen bezoeken die in België woont, kunnen verzoekers eveneens gevolgd worden dat die loutere vaststelling niet toelaat te begrijpen waarom er noodzakelijkerwijs moet uit afgeleid worden dat verzoekster met de kinderen niet de bedoeling heeft naar Pakistan terug te keren voor het verstrijken van de termijn van het visum. Minstens dient de gemachtigde hierbij op zorgvuldige wijze een individueel onderzoek te doen naar de persoonlijke omstandigheden, van onder meer de gezinssituatie van zowel verzoekster, verzoeker als de kinderen op basis van de voorgelegde dienstige stukken (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt 69). Zoals verzoekers en eveneens de huidige Belgische wettelijke partner van verzoeker in getuigenissen hebben toegelicht, voeren zij aan dat het hun bedoeling is dat de kinderen tijdens de Pakistaanse schoolvakanties hun vader kunnen bezoeken in België. Zij hebben daarvoor blijkens het administratief dossier een attest van regelmatig schoolbezoek voorgelegd. De Raad leest onder meer in het attest van de "Bright Hall Education System" van 28 maart 2019 dat de school attesteert dat het kind G.H. schoolgaand is, dat de zomervakantie begint na de examens in juni en de school terug start op 1 augustus 2019 en de wintervakantie doorgaat van 1 januari 2020 tot 28 februari 2020. Ook het attest van de werkgever van verzoekster van 25 maart 2019 stelt dat hij de toestemming geeft om voor de periode van 1 juli tot 31 juli 2019 afwezig te zijn voor bezoek in het buitenland. Daarnaast blijkt ook dat de wettelijke partner, Mw. J.D., stiefmoeder van de minderjarige kinderen, attesteert dat zij "volledig

achter dit bezoek [staat] van zowel de kinderen als hun moeder". Zij blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook de tenlasteneming voor de visumaanvragen te hebben ondertekend en stelt in haar getuigenis uitdrukkelijk: "ik wil ook nogmaals benadrukken dat dit louter een bezoek betreft en dat ze zeker zullen terugkeren naar Pakistan, zodat ze tijdig hun school/werk kunnen hervatten. Dat is ook de reden waarom we multiple entry visa aanvragen; ze willen komen tijdens hun schoolvakanties om hun vader te kunnen bezoeken [...]. Mijn man (G.M.Z.) heeft ook niet zo veel vakantie, dus hij kan niet altijd zelf naar Pakistan gaan om hen te bezoeken. Ik hoop echt dat hun visa ditmaal goedgekeurd worden, [...]. Het zou echt goed zijn voor de kinderen om bij hun vader te kunnen zijn. [...]" De getuigenissen van verzoekers zijn in dezelfde zin. Zo verklaart verzoeker dat hij ook een visumaanvraag van de moeder van zijn kinderen ondersteunt omdat zijn kinderen nog te klein zijn om alleen te reizen en aangezien hij en zijn wettelijke partner een full-time job hebben, hebben de kinderen tijdens hun verblijf iemand nodig om op hen te letten. De getuigenissen zijn niet betrokken in de beoordeling door de gemachtigde. De Raad kan verzoekers volgen dat het motief aangaande de loutere wens om de vader van de kinderen te bezoeken in casu niet draagkrachtig is en stelt vast dat verweerder in de nota met opmerkingen dienaangaande geen verweer voert.

Wat betreft de resterende banden van verzoekster in Pakistan, blijkt inderdaad dat het administratief dossier een "family registration certificate" van 29 januari 2019 van de "registrar general of Pakistan". Uit dit stuk blijkt inderdaad, zoals verzoekers aanvoeren, dat verzoekster nog een vader, moeder, broer en twee zussen heeft in Pakistan. Met verzoekers begrijpt de Raad niet waarom deze familiebanden niet betekenisvol of actueel zouden zijn, zodat het motief niet afdoende is. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster inderdaad een stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij familie heeft, maar er blijkt niet dat die gezinsleden in Pakistan zouden verblijven. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit motief niet blijkt uit de bestreden beslissing en bijkomend blijkt dat het een recent stuk betreft dat dateert van kort voor het indienen van de visumaanvragen en afkomstig is van de "registrar general of Pakistan". De Raad kan het - overigens a posteriori- verweer in de nota dan ook niet aannemen.

Aangaande de onduidelijkheid over de burgerlijke staat van verzoekster, laat de gemachtigde wederom na dit enigszins toe te lichten. De Raad moet wel vaststellen dat ook al blijkt inderdaad dat verzoekers in het vorige verzoekschrift uitdrukkelijk zijn ingegaan op het gelegaliseerd echtscheidingscertificaat en het stuk staat vermeld als stuk 9 in de inventaris en er zich inderdaad in het dossier een schrijven bevindt van de advocaat van verzoekers van 9 december 2019 waarin wordt gesteld dat het (eerder) beroep wordt gevoegd opdat met het geheel van de elementen die erin zijn opgeworpen kan worden rekening gehouden in de analyse van de visumaanvragen, het stuk zelf zich niet in het administratief dossier bevindt. Het komt aan de appreciatiebevoegdheid van de Raad toe om de feitelijke beoordeling te maken over de vraag of de gemachtigde al dan niet kennis had van het echtscheidingscertificaat dat verzoekers hebben gevoegd aan het vorige verzoekschrift, alvorens het nemen van de bestreden beslissing. De Raad van State bevestigt in zijn arrest nr. 242.435 van 26 september 2018 immers dat uit de artikelen 39/71 en 39/81 van de Vreemdelingenwet geen verplichting kan afgeleid worden voor de griffie van de Raad om naast het verzoekschrift ook de gevoegde stukken over te maken, doch stelt dat het evenmin verboden is voor de Raad om feitelijk te beoordelen of de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris ingevolge de voor de Raad gevoerde eerdere procedure kennis had van bepaalde stukken, omdat die stukken bij een verzoekschrift waren gevoegd. In casu kan de Raad blijkens het administratief dossier niet met zekerheid vaststellen dat bij de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissingen het echtscheidingscertificaat voorlag. Op dit punt kan verweerder in de nota gevolgd worden. Echter, verzoekers stippen wel terecht aan dat niet betwist is dat verzoeker een wettelijke samenwoning is aangegaan met Mw. D.J. van Belgische nationaliteit op 17 januari 2017. Dit blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent. Verzoekers kunnen aldus wel gevolgd worden dat verzoeker geen wettelijke samenwoning had kunnen aangaan met Mw. D.J. indien verzoeker nog steeds gehuwd zou zijn met verzoekster (artikel 1475 van het B.W.). Er blijkt niet dat de gemachtigde met de wettelijke samenwoning van verzoeker heeft rekening gehouden bij zijn standpunt dat de burgerlijke staat van verzoekster onduidelijk is.

Wat betreft de economische situatie van verzoekster, moet de Raad vaststellen dat net zoals in de vorige visumweigering van verzoekster, die het voorwerp uitmaakte van het vernietigingsarrest van de Raad nr. 229 575 van 29 november 2019, waarin de gemachtigde stelde: *"Betrokkene legt een bankrekening voor met financiële middelen maar de oorsprong van deze middelen is ongekend. (wegens het ontbreken van een inkomstenhistoriek op deze rekening)"*, opnieuw wordt gesteld dat: *"Een inkomenshistoriek op de voorgelegde bankrekening ontbreekt, waardoor de oorsprong van deze financiële middelen ongekend is"*. Verzoekers wijzen nochtans terecht op hetgeen de Raad

dienaangaande reeds heeft gesteld in het voormelde arrest, nl. dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met hetgeen verzoekster in het kader van de oorsprong van haar financiële middelen heeft geduid in haar motivatiebrief, met name dat in Pakistan de lonen contant worden betaald en dat dit de reden is waarom haar rekening geen inkomstenhistoriek bevat. De Raad wees er reeds op dat het betoog van verzoekster dat zij sinds 2015 is tewerkgesteld in een schoonheidsinstituut en dat zij eigenaar is van een gebouw steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster voegde immers bij de aanvraag een stuk waarin de eigenaar van het schoonheidsinstituut attesteert dat zij sinds 2015 bij hem is tewerkgesteld alsook een eigendomsakte van een gebouw. De Raad stelde: *“Evenmin wordt uiteengezet waarom deze toelichtingen in casu niet zouden volstaan om de oorsprong van haar financiële middelen aan te tonen. Ten slotte blijkt niet dat rekening werd gehouden met stukken die attesteren dat zij sinds december 2015 is tewerkgesteld of dat zij eigenaar is van een gebouw. De bevinding dat de “oorsprong van deze middelen (...) ongekend [is]”, is derhalve niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. Bijgevolg is dit motief niet draagkrachtig en dus onafdoende.”* De Raad stelt vast dat tegen dit arrest door de gemachtigde geen cassatieberoep werd ingesteld, hij diende dan ook het gewijsde van dit arrest te respecteren. Opnieuw heeft de gemachtigde niet toegelicht waarom de toelichtingen van verzoekster en het bewijs dat zij sedert 2015 reeds tewerkgesteld is in een schoonheidsinstituut en dat zij een eigendomsakte kan voorleggen niet volstaan om de oorsprong van haar financiële middelen aan te tonen. De gemachtigde moet blijkens het supra aangehaalde punt 69 uit het arrest Koushkaki onder meer rekening houden met de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont. Indien verzoekster in haar motivatiebrief aanhaalt dat: *“aangaande jobinkomsten, dit is moeilijk voor mij om te bewijzen, omdat in Pakistan, het is enkel voor een bepaald soort jobs (bv. overheidsjobs) de gewoonte een salaris op een bankrekening te ontvangen. In de meeste jobs, gebeurt de betaling cash. Dat is ook het geval voor mij (eigen vertaling)”*, dan komt het de gemachtigde toe in het licht van de algemene situatie in het land waar verzoekster woont na te gaan of deze verklaring al dan niet geloofwaardig is.

Thans stelt de gemachtigde enkel: *“alhoewel betrokkene beweert dat haar salaris contact uitbetaald wordt, is er geen bewijs dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten uit beroepsactiviteit beschikt.”* Hiermee heeft de gemachtigde het argument van verzoekster dat haar loon cash wordt uitbetaald (nog steeds) niet betrokken op de moeilijkheden voor haar om de oorsprong van de middelen aan te tonen, want hij herhaalt het argument van het ontbreken van de inkomenshistoriek op de bankrekening, maar stelt hij dat die inkomsten niet voldoende en regelmatig zijn. Verzoekers kunnen dienaangaande opnieuw gevolgd worden dat de gemachtigde nog steeds niet op zorgvuldige wijze rekening houdt met alle voorgelegde stukken, nu niet wordt toegelicht waarom het attest van de werkgever dat zij reeds sedert 2015 voor hem werkt en het stuk waaruit blijkt dat ze (mede) eigenaar is van een gebouw niet zouden kunnen volstaan om haar economische band met het herkomstland aannemelijk te maken. De Raad kan verweerder in de nota met opmerkingen dan ook niet volgen dat thans wel degelijk is rekening gehouden met de stukken die dienaangaande werden voorgelegd ter staving van de visumaanvraag. Ten overvloede stipt de Raad aan dat niet enkel inkomsten uit beroepsactiviteiten relevant zijn, doch eveneens eventuele eigendom in het licht van de beoordeling of er al dan niet redelijke twijfel bestaat dat verzoekster voor het verstrijken van de visumtermijn zal terugkeren naar Pakistan met de kinderen.

Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing zich heeft gesteund op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Daarnaast blijkt evenmin dat de motieven draagkrachtig zijn of in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan het voorgaande geen afbreuk doen en is supra besproken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 32 van de Visumcode wordt aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dit geeft aanleiding tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

In de tweede en derde bestreden beslissing aangaande de minderjarige kinderen wordt gemotiveerd:

“Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.”

De visumaanvraag van minderjarige betrokkene wordt geweigerd omdat de visumaanvraag van de moeder is geweigerd."

De eerste bestreden beslissing wordt hierboven onwettig bevonden en vernietigd. Deze beslissing is derhalve uit het rechtsverkeer verdwenen ingevolge haar nietigverklaring, zodat ze moet worden geacht nooit te hebben bestaan. De tweede en derde bestreden beslissing zijn enkel gestoeld op het gegeven dat de visumaanvraag van eerste verzoekster wordt geweigerd en op dezelfde rechtsgrond. De gemachtigde geeft hierdoor zelf aan dat de beslissingen onderling samenhangen, bijgevolg geeft dit alleen reeds aanleiding tot de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing.

Bijkomend voeren verzoekers in het tweede onderdeel van het middel aan dat de tweede en derde bestreden beslissing een inbreuk uitmaken op het hoger belang van het kind aangezien het de kinderen onmogelijk wordt gemaakt hun vader in België te bezoeken terwijl de afstammingsband tussen verzoeker en de kinderen niet wordt betwist. Verzoekers hadden nochtans in het schrijven van hun raadsman van 9 december 2019 uitdrukkelijk gevraagd rekening te houden met het hoger belang van de kinderen. Verzoekers voeren aan dat verzoeker een arbeidscontract heeft in België en niet de mogelijkheid heeft om regelmatig zijn kinderen in Pakistan te gaan bezoeken, alvast niet gedurende lange periodes, hetgeen voor de kinderen in de schoolvakanties geen probleem stelt. Verzoekers stellen dat de beslissingen geen rekening hebben gehouden met hun hoger belang in het licht van artikel 24 van het Handvest.

De Raad moet met verzoekers vaststellen dat in de bestreden beslissingen op geen enkele wijze blijkt dat rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen. Dat blijkt evenmin uit het administratief dossier. De gemachtigde beperkt zich tot de vaststelling dat het voornemen om het grondgebied te verlaten van de lidstaat voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld en dat de aanvraag wordt geweigerd omdat de aanvraag van de moeder werd geweigerd. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker werkt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier dat een aantal recente loonstroken voorafgaand aan de aanvragen aangaande verzoeker bevat. Verder blijkt inderdaad uit het schrijven van de raadsman van 9 december 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de nadruk werd gelegd op het hoger belang van de kinderen die de mogelijkheid moeten krijgen tijd door te brengen met hun vader. Er blijkt op geen enkele wijze met deze gegevens rekening gehouden te zijn door de gemachtigde.

Bijgevolg kan eveneens een schending van artikel 24 van het Handvest aangenomen worden.

In de verweernota met opmerkingen voert verweerder een a posteriori betoog dat evenwel niet in de beslissingen terug te vinden is. Dit kan dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde onregelmatigheid. Ten overvloede merkt de Raad op dat anders dan verweerder in de nota opmerkt, verzoekers zich niet hebben beperkt tot een loutere bewering als zou het voor verzoeker moeilijk zijn om zich naar Pakistan te begeven omwille van zijn werk in België. Het administratief dossier bevat immers loonstroken van verzoeker waardoor verzoeker zijn motief aangaande zijn tewerkstelling heeft gestaafd.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum, die werden ter kennis gebracht op 30 december 2019, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES